

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. IV. De aliis in Confessario ad excipiendas confeßiones necessariis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

posse confessiones secularium audire, quod de validâ confessionum exceptione & communiter intelligi solet, & declaravit congregatio Cardinalium.

III. *Hæc approbatio fieri debet à proprio Episcopo Sacerdotis.*
 Approbatio autem hæc fieri debet ab Episcopo loci in quo habitat Sacerdos, non pœnitens, si sint in diversâ diœcesi, tum quia approbatio est actus jurisdictionis: deinde bis hoc declararunt Cardinales ex ore Pontificis, ut refert Suarez disp. vigesima octavâ, sect. sexta, nec ad alium spectat cognoscere mores & sufficientiam hujus Sacerdotis, quam ad proprium ipsius Episcopum. Non tamen est necesse, ut Episcopus semper per se hoc præstet, sed per alium, cui ob doctrinam, & prudentiam id munus committat.

IV. *Ante Concilium Tridentinum non tam stricta requirebatur approbatio.*
 Et hæc post Concilium Tridentinum: antea enim ex commissione Parochi potuisset quis Sacerdos confessiones audire, nec aliud à jure requirebatur ut ipsis committi posset jurisdictione. Verum est quidem religiosos mendicantes debuissent juxta Clementinam *Dudum* de sepulturis, præsentari Episcopis, non ut proprie approbarentur, sed ut immediatè ab iis jurisdictionem acciperent, suisque uti possent privilegiis, quam si negassent Episcopi, jus eam ipsis tunc concedebat. Sæculares verò Sacerdotes sine ullâ præsentatione à Pastoribus ad hoc munus assumi poterant.

V. *Sitne approbatus in uno loco approbatus ubique.*
 Quares secundò: Utrum approbatus in unâ diœcesi censetur approbatus ubique. In primis certum est, si Pastor simul cum suo parochiano in Oppidum aliquod extra diœcesim se conferat, non egere eum novâ approbatione, ut illius confessionem ibidem audiat, cum jurisdictione, ut dici solet, non definitur locis, sed personis.

VI. *Tres hæc de re sunt sententia.*
 Tres hæc in parte sunt sententiæ: Prima ait, quoties quis approbatus in unâ diœcesi transfert se ad aliam, egere novâ approbatione, ita Valquez hic, quæst. nonagesimâ tertiâ, art. tertio, dub. quarto. Secunda sententia est Suarii hic, disp. 28. sect. 7. & nonnullorum aliorum, qui dicunt non egere novâ approbatione, nisi ita transeat ad aliam diœcesim, ut mutet domicilium, seu animo ibi habitandi. Tertia demum sententia est, approbatum in unâ diœcesi non omnino egere ulteriori approbatione, ut confessiones audiat in aliâ: ita Henriquez lib. septimo de Sacramentis, cap. duodecimo, num. quarto, & alibi, qui plurimos citat, atque duos Archiepiscopos, qui interfuerant Concilio, idem sensisse, Coninek disp. 8. dub. septimo, num. 57. nisi Episcopus in suâ diœcesi prohibeat (quod inquit ille jure potest) ne in suâ diœcesi ullus Confessarius quantumvis alibi approbatus, ad confessiones audiendas assumatur, aut exponatur, nisi ab ipso Episcopo approbatus sit: idem tenet Præpositus quæstione octavâ, dub. quarto, & probabile putat Tannerus, Fagundez, & alii multi.

VII. *Approbatio duobus modis dari potest.*
 Notandum cum Coninek citato, num. quinquagesimo sexto, & aliis dupliciter posse aliquem ab Episcopo approbari, primò pro certis tantum personis & loco, ubi magna non requiritur scientia, & alia quædam ad confessiones audiendas, ut si judicetur idoneus ad pueros audiendos, non approbatur in ordine ad omnes, etiam in illâ diœcesi: imo ut notant communiter omnes, minus requiritur ad monialium confessiones audiendas, quam mercatorum, sicque approbari poterit seu judicari idoneus qui illas audiat, non qui hos.

R.P. Comptoni Theol. Schol. Tom. II.

Alio modo judicatur quis absolutè idoneus sine restrictione ad confessiones audiendas, & de hac approbatione procedit præsens difficultas, utrum scilicet qui in uno loco est absolutè approbatus, possit ubique confessiones audire sine ulteriori approbatione.

Ut ergo rem hæc concludam, quamvis olim tertiam sententiam cum ejus Auctoribus probabilem esse existimaverim, nunc tamen ob Bullam Urbani VIII. anno 1628. apud Cardinalem de Lugo disp. 21. de Pœnitentiâ, sect. secundâ, num. vigesimo nono, eam nullo modo amplectendam censeo, nec approbationem in uno loco ad confessiones in alio excipiendas sufficere.

VIII. *Dicendum, approbationem in uno tantum loco non sufficere.*

SECTIO QUARTA.

De aliis in Confessario ad excipiendas confessiones necessariis.

QUARES tertio: Quæ bonitas & scientia requiratur in Confessario ad hoc munus rectè obendum? Quoad primam de bonitate esto ad hoc Sacramentum prout decet, & sine novo peccato administrandum requiratur sanctitas ministri, seu ut sit in gratiâ, cum sancta sanctè tractari debeant, ut in tractatu de Sacramentis in genere diximus, ad hoc tamen ut validè absolvat, nulla requiritur sanctitas in ministro, imo nec fides, sed fieri validè potest à Sacerdote etiam hæretico.

I. *De bonitate in confessario ad hoc munus requisita.*

Quoad secundum de scientiâ, certum est aliquam requiri, cum Sacerdos sit hac in re Judex, ad judicium autem ritè ferendum aliqua cognitio est necessaria. Communiter tamen, ut hoc munus sufficienter obire possit, ea scientia sufficere censetur, qua in genere distinguere mortale peccatum possit à veniali, licet in particulari ea semper non discernat, cum hoc sæpè nec docti faciant: unde licet non semper distinguat, nec distinguere possit omnes circumstantias aggravantes, non obstat; sufficit enim quòd aliquid norit, & de aliis possit dubitare, & doctos consulere. Minor tamen scientia requiritur, ut quis hominem doctum confitentem audiat, quam indoctum, ut cum Caietano docet Suarez disputat. vigesima octavâ, sect. secundâ, num. quinto contra Navarrum, cum pœnitenti accusanti se vel excusanti credere debeat Confessarius.

II. *Aliquam in confessario necessariam esse scientiâ, certum est.*

Nulla autem ignorantia facit, ut absolutio non sit valida, nisi Sacerdos sit ejusmodi ut actum morale non cognoscat, etiam quoad illam communissimam rationem peccati, quam tamen ignorantiam putat Suárez numero decimo esse rarissimam, imo ferè impossibilem in homine ratione utente, & confessionem audire volente. Adde, si quis valdè ignoranti confiteatur, modò tamen Sacramentum sit validum, non tenèri eum peccata illa iterum confiteri, licet Sacerdos de iis judicare non potuerit; sufficit enim quòd pœnitens semel totum illud factum in valido Sacramento Pœnitentiæ aperuerit, ita ut etiam Confessarius illud totum audierit.

III. *Rarissimè contingit, ut absolutio ratione ignorantiam in confessario non sit valida.*

In quo est differentia inter eum qui dum peccata confitetur, advertit Confessarium dormivisse, & aliqua ex iis peccatis omnino non audivisse; tunc enim Sacerdos factum omnino non audivit, sed perinde se habuit, ac si fuisset furdus. Nec dimidiatur tunc confessio, & directè solum absolvitur

IV. *Aliud est si Confessarius peccatum aliquod grave omnino non audivisset.*

absolvitur penitens ab iis peccatis quæ Confessarius distinguere potest, indirectè ab aliis ut volunt aliqui, aliàs namque, quotidie dimidiarentur confessiones, cum sæpè contingat Confessarium non distinguere omnes peccati alicujus circumstantias, & consequenter non posset licitè absolvere, cum licitè, saltem ut plurimum nequeat dimidiare confessionem.

V.
Possidè quis
hoc Sacra-
mentum mi-
nistrare cū
jurisdictione
dubia.

Quæres quarto: Utrū ministrare quis hoc Sacramentum possit cum jurisdictione dubia: hoc est utrū quando quis dat absolutionem secundum opinionem probabilem, sed incertam, valor illius absolutionis non majorem habeat certitudinem, quàm opinio quam in re sequitur Confessarius.

VI.
Prima sen-
tentia est,
hasce con-
fessiones esse
invalidas.

P. Vasquez hic, loco supra citato ait omnes hujusmodi confessiones esse invalidas, quantumcumque bona fide fiant, si Confessarius dubia jurisdictione Sacramentum administret.

VII.
Contraver-
sa hac ple-
nius decla-
ratur.

Ad clariorem quaestionis intelligentiam notandum, difficultatem præsentem in eo præcipuè sitam esse, an si quis dubitans utrū habeat jurisdictionem sibi à superiore delegatam necne, aut probabiliter putans se eam habere, cum re verà non habeat, validè absolvat: & difficultas inde augetur, quantumcumque enim quis probabiliter putet se habere potestatem ordinis, & esse Sacerdotem, cum re verà non sit, nec absolvit unquam validè nec consecrat.

VIII.
Probabilius
est, Sacerdo-
tem cum ju-
isdictione
dubia absol-
ventem,
validè ab-
solvere.

Mihi hac in parte probabilius videtur, quod docet Suarez disput. vigesima-sexta, sect. sexta, num. septimo & octavo, nempe in hoc casu validè semper Sacerdotem illum absolvere; esto enim contingere subinde possit, ut à superiore verè concessam jurisdictionem non habeat, quantumvis probabiliter eam se habere existimet, Ecclesia tamen in iis casibus defectum illum supplet, eique concedit jurisdictionem. Unde ut docet Suarez ibidem, si quis publicè putetur Parochus, & habere jurisdictionem, cum tamen re verà eam non habeat, quia simoniacè obtinuit beneficium, adhuc tamen omnes confessiones illi factæ sunt validæ, etenim ne magna confusio sequatur, & alia

incommoda, dat ei ex tacita concessione jurisdictionem Ecclesia.

Probatur hoc ex lege Barbarius ff. de officio Prætoris, ubi cum quidam Barbarius servus in Prætoris fuisset evesctus, qui tamen verè auctoritatem Prætoris non habuit ob occultam servitutem, omnia tamen ejus acta rata habebantur, quòd Jus civile receptum est in Ecclesià capite *Infamis*, ad gravissimam incommoda, quæ alioqui sequerentur, evitanda. Ut ergo validè quis in his casibus absolvat sufficit titulus coloratus conjunctus cum communi errore populi. Imo Lessius & Henriquez aiunt, ubi datur opinio probabilis de valore absolutionis, licet non sit titulus coloratus, adhuc Ecclesiam supplere; hic enim, inquit, eadem est ratio, nempe ut vitentur tot incommoda, & perturbatio in republica.

IX.
Hæc ostendit
ex lege
Barbarius
ff. de officio
Prætoris.

Secundò cum eodem Suarez, & aliis dico, multo certius hujusmodi absolutiones esse validas, si is qui confitetur, simul confiteatur aliqua venialia cum mortalibus; tunc enim confessio omnis bonâ fide facta erit certissimè valida, cum omnis Sacerdos jurisdictionem habeat in venialia, & consequenter in aliqua peccata, quæ tunc penitens confitetur, sicque per accidens remittentur reliqua: sicut si quis bona fide cum peccatis non reservatis confiteretur aliquod reservatum, remitteretur indirectè non minùs quàm si sola non reservata confiteretur, oblitus reservati, aut sola venialia oblitus mortalis; tunc enim secundum omnes esset valida absolutio.

X.
Multo cer-
tius est,
penitentem
in hoc casu
absolvi, si
una cum
mortalibus
confiteatur
aliqua ve-
nialia.

Addit Suarez numero nono, etiamsi minister malâ fide absolvat, adhuc absolutionem esse validam, si aliqua peccata penitens confiteatur in quæ habeat Sacerdos ille jurisdictionem, licet adjungat, probabiliter hoc negari posse, & dici sicut confessionem ita absolutionem requiri formaliter integram, ut validum conficiatur Sacramentum. Videatur Lessius libro secundo de Justitiâ, capite vigesimo nono, dubitatione octavâ, Henriquez libro quinto, capite decimo-quarto, Coninck disputatione octavâ, dubio sexto de licito usu jurisdictionis dubiæ, & alii.

XI.
Quid si Sa-
cerdos in
predic-
tu mala fide
absolvat.

